

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 94

číslo: 12

23. března 2014

Cena: 8 Kč

BŘEZEN – MĚSÍC BIBLE

Březen je měsícem Bible. Vzpomeňme při této příležitosti i 210. výročí založení Tovaryšstva biblického v Londýně (1804). Brzy bylo přejmenováno na Biblickou společnost britickou a zahraniční.

V počátcích Společnosti stál i příběh Marie Jonesové, služebné z Walesu, která dlouhou dobu šetřila, aby si mohla koupit vlastní Bibli. Když potřebnou sumu našetřila, podnikla dlouhou pěší cestu do města, kde si vytoženou knihu koupila. Společnosti tedy šlo především o šíření cenově dostupných výtisků Písma ve Walesu, v britském království a později po celém světě.

Zprávu o založení Společnosti radostně přivítali i čeští evangelíci, zvláště exulanti v Prusku, protože podporovala i tisk českých Biblí. Poslední česky tištěná Bible, kterou tehdy měli, byla vydána v Prešpurku (dnes Bratislava) v r. 1787, a to s řadou nedostatků. Už pár let po založení Společnosti byla její zásluhou vydána česká Bible zvaná „berlinka“. Distribuce těchto Biblí se ujali evangelíci i osvěceni katoličtí faráři a kupci. Aktivitu ale záhy ovlivnily politické poměry a papežské „breve“. Císařským nařízením z r. 1816 bylo zakázáno rozšiřovat Bible tištěné cizími biblickými společnostmi i zakládat biblické společnosti v celé monarchii. Postižen byl i známý

dobrušský obrozenec a kupec „F. L. Věk“ (vl. jménem František Vladislav Hek), který přišel asi o 400 výtisků Bible. V době platnosti zákazu byly tištěné Bible dopravovány do Čech i prostřednictvím ochranovské Jednoty bratrské. Když byla v roce 1861 plně zrovnoprávněna nekatolická náboženství s katolickým (tolerancií patent z r. 1781 nekatolická vyznání pouze toleroval), mohla být v r. 1865 otevřena filiálka Společnosti v Praze. Start byl veleúspěšný – za prvních pět měsíců se prodalo 11 429 výtisků Bible a Nového zákona. Za zmínku stojí i případ, kdy bylo o pár let později kolportérům dovoleno navštívit kasárna a prodat zde na 4000 výtisků. Docházelo ale i k případům, kdy byli kolportéři obžalováni ze špionáže pro pruského krále a uvěznění. Práce filiálky pokračovala úspěšně za první republiky. Okupace a nástup komunistického režimu přinesly řadu známých peripetií, které není možno vzhledem k rozsahu článku zmiňovat. Společenské změny po roce 1989 umožnily vznik vlastní České biblické společnosti, a to koncem roku 1990. Kanceláře k provozu tenkrát poskytla i pražská karlínská náboženská obec ČČSH. Menší sklad České biblické společnosti existoval také v budově našeho dejvického ústředí. V roce 2001 byl položen základní kámen ke stavbě Domu Bible v pražských Kobylicích, dovezený z Jeruzaléma. Po dokončení budovy již společnost provozuje svoji úctyhodnou činnost mj. z tohoto důstojného stánku. Více informací o její nabídce i programu najdete na: www.dumbible.cz

(S použitím publikace *Česká biblická společnost – stručná historie, Česká biblická společnost 2002*) **vd**

Bible kralická z r. 1613

DAVIDOVSKY NEOHROŽENÉ SRDCE FRANTIŠKA JANKŮ

Pouhý den po vojenské akci zaměřené na likvidaci zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha se redakci Českého zápasu podařilo uveřejnit nekrolog faráře Jaroslava Vyskočila na nacisty zavražděného bratra Františka Janků, který svému biskupovi v září 1940 napsal: „Na Vaše vybídnutí rád dle možností bratru faráři Vyskočilovi vypomohu. Považuji to za svou svatou národní povinnost, dělat a stát našim bratřím a sestrám blíže, zvláště dnes, když je to přímo příkaz doby.“

Narodil se 16. března 1904 v Janoušově, okres Šumperk, jako nejstarší ze tří dětí rolníka Františka Janků a Marie, rozené Mackové. Obecnou školu navštěvoval v rodném Janoušově, měšťanku v Bludově. V letech

1920–1924 studoval na Učitelském ústavu v Olomouci. Pedagogické vzdělání završil čtyřmi semestry na pražské Škole vysokých studií pedagogických. Zároveň se rozhodl věnovat studiu teologie na Husově československé evangelické fakultě bohoslovecké v Praze, kterou však pro mnohé jiné církevní úkoly a finanční náročnost nedokončil.

Na své první místo nastoupil jako zatímní učitel obecné školy v Paloníně (okres Zábřeh) v srpnu 1924. Od 1. října 1924 byl z pověření vedení ČČS(H) ustanoven učitelem československého náboženství a působil postupně v Čelákovcích, Toušeni, Hrdlořezech (okres Mladá Boleslav), Praze-Žižkově a Strašnicích, Olešce-
Pokračování na str. 3

Kristus se samaršskou ženou u studně

Okno ve farním kostele Panny Marie, Saffron Walden v Anglii

K tématu finanční náhrady

Církev československá husitská se bez finanční náhrady, stanovené zákonem č. 428/2012 Sb. z 8. listopadu 2012 a jak je zaručena smlouvou se státem podepsanou 22. 2. 2013, neobejde, aniž by to podstatným způsobem ochromilo její činnost.

Stát po roce 1948 převzal hospodářskou odpovědnost za činnost církví, tedy také za hospodářské zabezpečení Církve československé husitské. Ve skutečnosti to bylo provedeno ve snaze učinit církev na státu závislou a zbavit ji ekonomické samostatnosti s cílem omezení činnosti a její postupné likvidace.

Poškození naší církve totalitním režimem nespočívalo jen v tom, že byl odebrán určitý majetek, ale v tom, že byla celkově podlomena její rozvinutá činnost ve společnosti. Byla vytlačena výuka náboženství ze škol, omezena práce s mládeží a postupně znemožněna sociální práce. To vše patřilo k podstatným projevům činnosti naší církve od počátku. Po druhé světové válce vstupovala Církev československá husitská do nové doby se značnou morální prestiží danou zapojením duchovních i laiků do odboje proti nacismu a současně i jako hospodářsky zajištěná a schopná budovat

nové sbory a církevní zařízení a všestranně rozvíjet svou činnost. Vlastní majetek naší církve v podobě kostelů, sborových a farních budov, nově vybudovaných nebo adaptovaných, měl svůj původ především v darech a obětavosti vlastních členů. K tomu přibýly po 2. světové válce ve značné míře konfiskáty, z nichž některé začaly sloužit jako sociální zařízení.

Po celou dobu života naší církve byl provoz náboženských obcí a základní opravy zajišťovány z obětavosti členů. Hospodaření církve bylo před přijetím zákona zajišťováno kolem 37 % z vlastních zdrojů. Z prostředků církve nebyly hrazeny platy duchovních. Do budoucnosti bude úkolem církve zajistit finanční prostředky právě na platy duchovních. K tomu však samotná finanční náhrada nebude dostačující. Postupně klesající příspěvek od státu pro přechodné období od roku 2016 bude muset církev vyrovnávat z vlastních finančních zdrojů z nájemného, z darů, příspěvků a zisků z finanční náhrady. Tato změna hospodaření církve má úzkou souvislost i s novou strategií a uspořádáním duchovní správy.

Ekonomická nezávislost a hmotné zabezpečení církve souvisí na jed-

né straně s počtem a aktivitou jejích členů a na straně druhé se službou ve společnosti. Když církev v široké míře naplňovala své poslání v náboženských obcích a věnovala se výchovné činnosti mladé generace a sociální práci ve společnosti, bylo to předpokladem jejího hospodářského zabezpečení.

Tam, kde náboženská obec rozvíjí svůj život z evangelia, tam se jí daří řešit i ekonomické potřeby. Aktivita duchovní, pastorační a sociální jsou předpokladem finanční „zajištěnosti“ ve smyslu Ježíšova slova: „Hledejte především Boží království a spravedlnost a všechno ostatní vám bude přidáno“ (Mt 6,33).

Nová situace nás vede k novému vztahu k majetku, k větší společné odpovědnosti v církvi za hospodářské záležitosti, a to jak v ústředí, diecézích, ale i v jednotlivých náboženských obcích.

Majetek a finance se nemohou stát středem zájmu, ale jsou prostředkem k naplňování poslání daného církvi Ježíšem Kristem, které je ve společnosti v každé době nepostradatelné.

25. února 2014

Tomáš Butta
patriarcha

Četba dobré knihy je ustavičným dialogem

„Pokud chcete, aby vaše děti byly chytré, čtěte jim pohádky. Pokud chcete, aby byly ještě chytřejší, čtěte jim více pohádek.“

Albert Einstein

Velký fyzik Albert Einstein byl nedostižným mistrem teoretického myšlení. Věděl, že tento způsob uvažování právě knihy úžasným způsobem probouzejí a tříbí. Jak jinak děti přivádět ke knížkám než tím, že jim budeme s chutí číst a vyprávět? V naší rodině býval nejlepším vyprávěčem dědeček Josef. Vymýšlet si pohádky, líčit různé příběhy, to ho nikdy ani v nejmenším neunavovalo. Babička mi zase moc ráda předčítala. Oba prarodiče měli košatý slovník, perfektní dikci, přirozenou spisovnou češtinu a byli velmi sečtělí. Děda byl knihomol – můj vzor. Vnímala jsem v prarodičích stále přítomný klid, přirozenou vyrovnanost. Nikdy se nenechali unést zápornými emocemi. Byla jsem, myslím, že rozumně, vedena k tomu být srdečná, vstřícná, ale nedávat city nijak nadměru okázale najevo. „Člověk má přijímat věci v klidu a s filosofickým nadhledem,“ říkával můj moudrý prarodič. A v rodinné praxi v tom šel příkladem.

Dokázal však takto působit i na své okolí. Jednou jsem s ním jela vlakem z Radotína do Prahy a náhle jsme zastavili pár stovek metrů před smíchovským nádražím. Sousedky v kupé byly vyplašené a nařikaly, protože nevěděly, co se děje. Jedna „hysterčila“ tak, že chtěla vystoupit přímo na koleje. „Klid,“ pravil s úsměvem můj dědeček, „vlak tu bude stát pět nebo deset minut a pak zase pojedeme.“ Dámy se zklidnily a jedna šeptla druhé: „To je asi nějaký pan profesor.“ Byla jsem na svého elegantního vědouce se usmívajícího a vždy slovně pohotového prarodiče se smyslem pro humor skutečně hrdá. S dědou jsem sdílela lásku ke knihám, četba pro nás oba byla vášní. Ve svém podkrovním pokojíku jsem si četla někdy až do noci s baterkou pod peřinou, když jsem se od knihy nemohla odtrhnout. Věděla jsem, že rodinná „kontrola“ by mi lampičku zhasla. Byla jsem vděčná, že mám soukromí blízko u nebe, kde spávala maminka jako dítě, a nemusím se dělit o dětský pokoj v přizemí s bratrem a sestrou. Pobývala jsem s nimi sice ráda, ovšem na četbu je potřebný úplný klid.

Dnes už vím, že knihy se stávají nositeli paměti. Pomáhají uchovávat při životě myšlenky a životní zkušenosti pozoruhodných jedinců, kteří zde s námi již nejsou. Kniha je tím, co přetrvává staletí i v pomíjivosti světa, má trvalou hodnotu. Četba, jak známo, je dovednost, bez níž není možné dál úspěšně studovat ani střední školu, natož vysokou. Jistě se shodneme v názoru, že zkoumání jakéhokoli problému není možné bez schopnosti myslet, která se rozvíjí jedinečně a naprosto zřetelně právě četbou. To se nedá popřít. S humornou výstižností se k našemu tématu vyjádřil spisovatel Anatole France: „Co je kniha? Řada malých značek. Nic víc. Je na čtenáři, aby z nich sám vyvodil tvary, barvy a city, jimž tyto značky odpovídají. Na něm závisí, je-li kniha matná nebo skvělá, ohnivá nebo ledová.“ Myslím, že při četbě promítáme do příběhu svou zkušenost, svou duši a touhu, záblesky budoucího. Dopřáváme i svým dětem četbu, která probouzí duši a tříbí logické myšlení, dává esprit a zdokonaluje koncepční uvažování. Otevírá schopnost mít vize a radovat se z budoucího, jež je zahalené tajemstvím. O. N.

Z kazatelského plánu

Třetí neděle postní (Oculi)

Stále upírám své oči k Hospodinu, on vyproští ze sítě mé nohy. Obrát ke mně svou tvář, smiluj se nade mnou, jsem tak sám, tak ponížený.

ŽALM 25,15–16

První čtení z Písma: Exodus 17,3-7

Tužby postní:

2. Aby nám dal sílu sebe sama zapřít, svůj kříž pokorně nést a Krista následovat, modleme se k Hospodinu.
3. Aby upřímným pokáním a vnitřní očistou si naše srdce proměňoval, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písma:

Bože, Vykupiteli, my nemáme sílu, abychom si sami pomohli. Posiluj nás a ochraňuj před poskvrnou těla i duše! Svým svatým Duchem nás osvit, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma: Římanům 5,1-8

Evangelium: Jan 4,5-42

Verše k obětování: Žalm 19,9-11

Verš k požehnání: Jan 4,14

Modlitba k požehnání:

Bože, Vykupiteli, děkujeme ti, že nám dáváš účast na svatém tajemství večere Páně. Očisti nás ode všech hříchů a vysvobod z každého nebezpečí! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 68, 75, 76, 238, 201

HUSŮV AREOPÁG III. – BŘEZEN 1411

V únoru 1411 označil kardinál Colonna Mistra Jana Husa za neposlušného (*inoboediens*) a uvalil na něj klatbu (takový člověk byl *contumax*). Již 15. března bylo toto rozhodnutí díky arcibiskupovi Zbyňkovi Zajici z Hasenburka vyhlášeno v pražských kostelích. Výhlášení odmítl učinit jen přítel Husův M. Křišťan z Prachatic a kupodivu i němečtí rytíři v kostele sv. Benedikta. Na přelomu února a března 1411 se objevili dva další ostří nepřátelé Husovi. Michal de Causis a Dětrich z Niemu. Michal de Causis proti Husovi sestavil v březnu 1411 žalobní články, které pražského mistra obviňovali z wyclefizmu. Michal de Causis byl „temným duchem“, který se velmi přičinil o to, aby Hus byl nejen popoháněn ke kostnickému soudu, ale aby byl prohlášen za kacíře a upálen. Kdo byl tento muž, který měl s Čechami tolik společného? Němec, narozený v Německém Brodu. Na počátku kariéry byl veřejným písařem. Již v r. 1394 se stal držitelem tučných obročí, např. v děkanství u sv. Jiljí, držel kanovníctví s prebendou ve St. Boleslavi. Nakonec byl jmenován oltářníkem u sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí. V r. 1408 defraudoval značnou částku krále Václava určenou na sanaci jednoho ze zlatých dolů a utekl s ní do Říma. Papež Jan XXIII. jej jmenoval prokurátorem in *causa fidei*, a proto dostal od Čechů přezdívku „Soudný“. Byl to on, komu se podařilo o rok

později, v březnu 1412, pohnat před soudnou stolicí obhájce Husova, vynikajícího českého právníka Mistra Jana z Jesenice. Tím jej Michal de Causis vyřadil ze hry, neboť jej obvinil – jak jinak – z wyclefizmu. Michal de Causis byl kariérista, který se dral do vyšších církevních funkcí, aniž by někdy skutečně sloužil jako duchovní. Vůči nadřazeným byl podlézavý, k vlivným přátelům se choval devótně, ale pokud mohl, odstával kohokoli, koho na své cestě za mocí a bohatstvím předhlonil. Neváhal korumpovat a neodmítal být korumpován. Protivníky zastrášoval, a měl-li možnost, snažil se je zničit. Byl nenáviděný těmi, kteří se jej báli a domnívali se (mylně a zbytečně), že mu nemožnou oponovat. V očích silných mužů české reformace byl však jen subjektem opovržení, neboť u čestných mužů vzbuzoval jen odpor a pocity trapnosti. Kolik takovýchto kněží, biskupů a jiných prelátů znesvětilo a znesvěcuje církev Kristovu ještě dnes? Člověk tuší, Bůh ví! Po celý rok 1411 to v Praze „vrlelo“.

V dubnu nechal král Václav IV. zabavit důchody a platy pražských kanovníků a duchovenstva. Arcibiskup odpověděl 2. května 1411 klatbou na všechny, kdo králův příkaz vykonávají. Král dal na odplatu zabavit všechny klenoty a ostatky v katedrále a dal je odvézt na hrad Karlštejn. 6. června 1411 zemský soud zakázal arcibiskupovi hnát věc na nože. 19.

června 1411 arcibiskup na odplatu vyhlásil nad Prahou a okolím do okruhu dvou mil interdikt. Proti interdiktovi se postavil jak Jan Hus, tak ještě tehdy M. Štěpán z Pálče, který se na stranu vládnoucího mainstreamu postavil až v době odpustkové aféry v roce 1412. Arcibiskup se musel před králem s hanbou pokořit. Václav IV. přešel do protiofenzivy a v červenci potupil arcibiskupa Zbyňka Zajice. Bylo rozhodnuto, že se arcibiskup pokoří a napíše papeži Janu XXIII. osvětlující dopisy, v nichž dosvědčí, že se v Čechách nenalézají žádné bludy. Měl také odvolat klatby a zastavit všechny procesy vedené proti králi i proti tzv. bludařům, včetně Mistra Jana. Ovšem 5. září 1411 arcibiskup Zbyněk Zajic z Hasenburka odmítl pokořující královu požadavky a ujel do Uher, kde chtěl požádat o ochranu krále Zikmunda. Jenže na cestě za ním v Bratislavě dne 28. září 1411 zemřel. 10. října 1411 vydala pražská univerzita Mistru Janovi osvědčení, že nikdy nehlásal bludy. Konec roku byl Husovi nakloněn, neboť se zdálo, že útoky nepřátel jsou útekem arcibiskupa natolik oslabeny, že postupně přestanou úplně. Mistr Jan Hus se mylil. Již příští rok se proti němu postaví jeho bývalí přátelé, Štěpán z Pálče a Stanislav ze Znojma, a především všehoschopný kariérista, korupčník a lhář, Michal de Causis. Mistr Jan Hus měl brzo nastoupit cestu boje o holý život! mch

Nad Písmem

STUDNA JAKO KŘÍŽOVATKA LIDSKÝCH DĚJIN

J 4,5-42

Od nepaměti celé generace našich předků upínaly zraky do budoucnosti s nadějí, že jejich potomci se budou mít lépe, budou žít ve světě v míru, hojnosti a spravedlnosti. Proto veškeré jejich snažení bylo podřízeno této ideji. Nám to tak do jistého momentu připadalo přirozené a správné. Avšak to pomínilo.

Přiznačně pro současnou epochu, kterou nazýváme postmodernou, je právě absence očekávání „lepších zítřků“. Současný věk se dá charakterizovat soustředěním se na aktuální přítomnost a prožívanou nejistotou z budoucího. Německý filosof M. Heidegger zároveň dodává, že problémem západního světa netkví v nedostatku hodnot, ale v převedení všeho na vyčíslitelné hodnoty. Euroamerická společnost tak přeshlapuje na jednom místě, aniž by někam směřovala, a před bezútěšností reality utíká do zdánlivého bezpečí konzumismu.

Postmoderní člověk západního světa prožívá schizofrenní zkušenost, v níž poznává, že přes veškeré pokroky a vymoženosti přetechnizované společnosti se odvěké těžkosti lidstva namísto jejich definitivního překonání ještě více prohlubují a komplikují. S každým novým poznatkem či novou technologií vyvstává současně spousta neznámých obzorů a otazníků. Cožpak může někdo bezpečně tvrdit, že díky obrovským možnostem v medicíně jsou lidé zdravější? Naopak. I díky vysokému životnímu standardu, o kterém se předchozímu pokolení mohlo jen zdát, se paradoxně objevují nové nemoci, kterými dřívější generace tolik netrpěly. I navzdory všemožným datovým a informačním tokům, přístupným on-line encyklopediím a internetovým vyhledávacím nástrojům, že by dnešní maturanti měli vyšší úroveň vzdělání než jejich rodiče. Opak je bohužel pravdou, i školství kráčí procesem zpovrchnutí a pro přemíru poznatků platí daň v podobě ztráty citu pro zásadní myšlenky. Či domníváme se snad, že díky virtuálním diskusím, sociálním sítím a mobilní komunikaci ubylo samoty a lidského odcizení? Není naopak pípnuvší narozeninová smska na mobilu umocněním samoty oslavence?

Tyto existenciální rozpory a z nich plynoucí skepse mohou být jasnými symptomy skutečnosti, že lidstvo přestalo kráčet dějinami a stanulo na jejich křižovatce. Dějinné křižovatky v sobě skýtají možnost zastavení, odpočínutí, zhodnocení dosavadní cesty a opětovného vykročení jiným směrem. Evangelium třetí postní neděle nás přivádí rovněž na jednu křižovátku a to ke studni v Samaří, u níž se odehrává zdánlivě komorní příběh, který však znamená průlom v životě konkrétního člověka. Je to poznání,

že na čem nám nejvíce záleží, se nerodí pouze z přitakání náboženským poučkám a zjeveným božským pravdám, ale přichází v osobním setkání a dialogu s Pánem. Je to setkání, které dává člověku radikální perspektivu a ukazuje cestu z vysilující a námi samotnými neukojitelné touhy po budoucnosti a věčnosti. Smyslem této křižovatky na vrcholu dějin, neboť mesiánský čas se v Kristu naplnil, je jasné určení a vymezení člověka. Ten se stává svobodným „já“ výlučně ve vztahu s druhým „Ty“. Jsme svědky momentu, v němž Boží „Ty“ zcela nenásilně vstupuje do života lidského já, avšak zcela totálně mění jeho směřování pozemským životem. Člověku je k jeho bytí přidána nová dimenze. Bůh mu dává okusit svou touhu po společenství s ním. To vše jen tak – za nic. Bůh člověka miluje. Nemocí dnešního pokolení je přesvědčení, že my sami jsme zdroji a tvůrci všeho ve světě. Proto nám činí velké obtíže přijmout dar, který leží mimo naše lidské schopnosti. V setkání s Pánem jsme to my, kdo odkládáme své těžce vydobyté a přesto nedostatečné kompetence a necháváme se obdarovat Boží milostí – odpuštěním a pozváním do domu nebeského Otce. Nestačí tedy mluvit o Boží lásce a budoucí spásě, ale tady a teď ochutnat vodu živou. Která hasí oheň nejistoty, léčí zranění způsobené hříchem a naplňuje prázdnotu lidské duše. Pokud si lidstvo dokáže diagnostikovat tuto žízeň, pak snad vykročilo z křižovatky správným směrem. Jaroslav Křivánek

Pane, nechť i já během svého pozemského putování mohu přisednout k tobě ke studni a pít z vody, kterou dáváš jen ty, neboť jsi ve spojení s Otcem a svatým Duchem, pramenem lásky, spásy a věčného života. Amen.

DAVIDOVSKY NEOHROZENÉ SRDCE...

Pokračování ze str. 1
Přehvozdi, Kostelci nad Černými lesy a Brandýse nad Labem. Vedle katechetské činnosti současně vypomáhal v duchovní správě v Praze i mimo ni. Po zdárném absolvování zkoušky k výuce náboženství nastoupil od září 1925 jako zatímní učitel československého náboženství na obecnou školu v Libáni u Jičína. V témže roce byl biskupem G. A. Procházkou vysvěcen na jáhna. Aby pomohl udržet život nově vzniklé náboženské obce ČČS(H) v Rožďalovicích (utvořila se v roce 1928), nastoupil po úředním zrušení svého katechetského místa jako výpomocný učitel v Tuří u Jičína. Po konsolidaci poměrů v Rožďalovicích a Libáni odešel vyučovat na Moravské Slovácko, konkrétně do Hlohovce, Prušánky a Valtic. Na prosbu hodonínského bratra faráře Františka Stárka zde opět vyučoval československé náboženství (ve Valticích a později i v Mikulově). Ke konci roku 1931 opustil Hodonínsko a nastoupil na učitelské místo ve Znojmě, aby se mohl věnovat vzdělávání dětí s postižením, když předtím úspěšně složil zkoušky pro tuto aprobaci. V roce 1933 získal jako učitel definitivu, a až do roku 1939 se věnoval vzdělávání dětí na pomocných a měšťanských školách. Rovněž ve

Znojmě po onemocnění bratra faráře Vojtěcha Bednaříka vypomáhal při vyučování náboženství a s vedením duchovní správy. Vedle učitelské a církevní služby byl František Janků zapáleným sokolským činovníkem. Při sokolských přednáškách v Tyršově domě v Praze poznala svého pozdějšího manžela také Marta Tlustá. Na svatební oznámení si novomanželé nechali příznačně vepsat slova: „*Nade vším musí být ono posvěcení, které dává životu význam.*“ Na společnou cestu novomanželům v dubnu 1934 požehnal druhý patriarcha G. A. Procházka. Realizací mnichovského diktátu se Znojmo ocitlo mezi zabraným územím. Manželé Janků přicházejí do Jihlavy, kam je v únoru 1939 bratr František přeložen na I. českou chlapeckou měšťanskou školu; později je ustanoven učitelem Pomocné školy v Jihlavě, od března 1941 je na stejném ústavu jmenován zatímním řídicím učitelem. V Jihlavě se rovněž stává nejbližším spolupracovníkem místního faráře Jaroslava Výskočila, kterému všemožně vypomáhá s vedením duchovní správy náboženské obce s rozsáhlou diasporou: „*Bratr Janků byl učitel i lékař, protože byl Boží kněz. Neordinovaný, ale od Boha povolán! Pánu sloužil jako diákon Štěpán... Doba, kdy mi bylo*

dopřáno spolupracovat s ním na misijním poli v diasporách náboženské obce, patří k nejpłodnějším v celém jejím trvání. Bratr Janků nebyl nikdy unaven, přepracován, indisponován, nepřipraven. Byl vždy ochotný jako Samuel, čekající na Boží povolání, aby odpověděl: „Mluv, Pane, slyší služebník Tvůj!““ Svě síly a neutu- chající pracovitost uplatňoval opět v Sokole nebo ve funkci tajemníka Okresní péče o mládež. V noci ze 7. na 8. října 1941 byla zahájena „Akce Sokol“, při které byli systematicky zatýkáni přední sokolští činovníci. Gestapo si v ranních hodinách přišlo také pro Františka Janků. Po vyšetřování na jihlavském gestapu, kde se s ním naposledy setkala během jediné povolené návštěvy jeho manželka, byl přes Brno 11. února 1942 transportován do koncentračního tábora v Osvětimi. I zde si do posledních chvil uchoval davidovsky neohrožené srdce, jak po válce dosvědčili jeho spoluvězni Ing. Gustav Šlosárek a učitel Jaroslav Štěpán. Osmatřicetiletý jáhen zemřel po vzoru Štěpána, plný víry a Ducha svatého, v jedné z plynových komor 17. května 1942 v 16.25 hodin. Jméno bratra duchovního Františka Janků nalezneme na pamětních deskách mezi 27 obětmi nacismu z řad jihlavských věřících ČČS(H) v chrámu Povýšení Svatého Kříže nebo v pražském dejvickém sboru. **Martin Jindra**

Ing. Vladimír Prchlík, CSc., s manželkou Marcelou

Blahopřání vlastenci Vladimíru Prchlíkovi

*Návštěvníkům sokolských, legionářských a církevních akcí není neznámá věčně usměvavá tvář na fotografii. Ing. Vladimíru Prchlíkovi, CSc., byla počátkem roku udělena cena „Český patriot“ za celoživotní dílo. Vladimír Prchlík patří k přispěvatelům našeho časopisu. 22. března oslavil 85. narozeniny. Milý bratře, děkujeme a blahopřejeme! Cenu Český patriot uděluje Asociace nositelů legionářských tradic (ANLET) za významný přínos v oblasti podpory národní hrdosti a paměti národa. Jako člen pražské spořilovské jednoty si br. Prchlík od dětství vážil sokolských myšlenek a jednal v jejich duchu. Po roce 1989 stál u obnovy činnosti Sokola a pracoval v různých funkcích ve výboru jednoty. Zúčastnil se památného X. všesokolského sletu v roce 1948. Všeestranná veřejná činnost bratra Vladimíra je spojena nejenom se Sokolem, ale spočívá mj. i v účasti na besedách a přednáškách na téma prvního a druhého odboje. Bratr Prchlík spolupracuje s tiskem, rozhlasem a televizí při šíření myšlenek boje za svobodu a zachování sokolského a legionářského odkazu. Jako syn ruského legionáře usiluje o obnovu legionářských pomníků: plukovníka J. J. Švece v Praze na Pohořelci a „Hrdinům od Zborova“ na Spořilově. Bratr Prchlík je od dětství aktivním členem Církve československé husitské v Praze-Záběhlicích a Spořilově. Zastával různé funkce a připravoval kulturní pořady pro naše věřící ve sboru i pro spořilovskou veřejnost. Bratr Prchlík, coby aktivní muzikant, pořádal se spořilovským kvartetem pravidelná setkání s duchovní hudbou o svátcích a vystupoval v četných sborech naší církve i jinde. Přispěl k udržení vzpomínek na začátky činnosti NO v Záběhlicích. Při příležitosti 70. výročí založení NO připravil do tisku Malou historii NO ČČSH Záběhllice-Spořilov. Připomeňme životní heslo bratra Prchlíka: „Víra, naděje a láska k rodině a vlasti jsou základem pravého vlastenectví.“ **red***

VÍRA BROUČKŮ

...poslušné broučky že má Pán Bůh na starosti, takže se jim nemůže nic stát...

**Jan Karafiát:
Broučci. Z kapitoly II.**

Příběh moderní autorské pohádky Jana Karafiáta můžeme onačit též jako ojedinělý pokus o katechezi, která je určena „pro malé i velké děti“. Autor usiluje citlivě přiblížit to, co tvoří podstatu křesťanského života: víru, která je svorníkem pro důvěru a podává si ruku s nadějí a láskou. V Broučcích se odráží autorova náboženská zkušenost, již nabýval od raného dětství a rozvíjel později teologickým studiem. Ta se naplno rozvinula též díky kontaktům s církvemi v Německu a Skotsku i vlastním zodpovědným přístupem k plnění povolání ke službě kazatel- ské a farářské. Karafiátova reformovaná zbožnost představuje víru jako velký dar od Boha, víru, která ospravedlňuje a vede k pokornému, odevzdanému plnění daných úkolů, k služebnosti v souladu s Boží vůlí. I když ne proto, že jsou samy o sobě dokonalé. Proto autor zdůrazňuje požadavek pokání v životě věřícího i potřebu bázně před Hospodinem. To je možno dokumentovat jednak kající modlitbou, již slyšeli broučci při návštěvě chrámu. *...on se počal modlit, že jsou nestateční lidičkové a že byli neposlušni, aby jim to Pán Bůh pro milého Syna svého odpustil a svým Duchem aby je posvětil.* (V. kap.), jednak textem ranní modlitby: *... a pěkně tě prosíme, dej, ať se tě bojíme, bojíme a posloucháme, a přitom se rádi máme.* Bázeň před Hospodinem, jeden ze sedmi darů Ducha sv., je v souladu s biblickým poselstvím (viz Př 9,10) také v Karafiátově díle proje-

vem ne strachu, hrůzy, jak to vnímají lidé nenábožensky vzdělání, ale projevem úcty vůči Bohu, jemuž na každém záleží. Bůh své věrné – i ty nepatrnější – vede a chrání v životě, neopouští je ani v okamžiku smrti. Karafiát klade vedle bázně důraz na poslušnost. Každé „mudrování“ je mu vyjádřením pro neposlušnost, která se stává prvopočátkem vzdalování se od Boha a stává se kořenem

hříchu. Proto broučky představuje jako užitečné tím, jak svědomitě plní své poslání - svítit, ozařovat cestu jiným (viz Mt 5,14-16). Poslušnost se projevuje v plné důvěře, v pokorném přijímání dobrého i zlého. *Pročpak je (Janinka) sama? – Inu, když nikoho nemá. Tatínek a maminka jí už dávno zemřeli. – Ó, to já bych nebyl sám! – I, kdyby to Pán Bůh chtěl! To bys musel pěkně poslechnout (...)* Broučku, myslíš, že je tam Janinka sama? *Copak s ní nikdo není? – A kdopak? – Pán Bůh je s ní. Tatínek říkával, že poslušné broučky má Pán Bůh na starosti, takže se jim nemůže nic stát, a i když se jim něco stane, že je to tak dobře. A Janinka to dobře ví a poslouchá a nic se nebojí.* (III. kap.) Zkušenosti víry se předávají z generace na generaci. Víru každého jedince od raného mládí utvrzuje pospolitost rodiny, přátel, společná modlitba, návštěva chrámu. Karafiát také zdůrazňuje nezastupitelnou úlohu kmotra

ve výchově v duchu křesťanských slibů a také kazatele, jimž v Broučcích je fakticky Janinka, v níž zobrazil autor sám sebe. Denní cyklus rámuje modlitby ranní a večerní. Modlitbu *Podvečer tvá čeládka* Karafiát převzal ze Závorkova utrakvistického kancionálu *Pisně chval božských* z r. 1602 (ve Zpěvníku ČČSH č. 277). Modlitba *Ó, náš milý Bože, povstali jsme z lože...* je dílem autora Broučků (ve Zpěvníku ČČSH č. 137 – převzato ze Sbírký duchovních písní pro mládež *Zvonky* z r. 1928, a č. 302 – zhudebněno Otmarem Máchou). Zbožnost Broučků v duchu reformované tradice je prostá, neokázalá. Bohoslužba, pohřeb, svatba se uskutečňují bez náznaku liturgického projevu. V příběhu 3x Karafiát zobrazuje prostředí reformovaného chrámu, kde se koná bohoslužba, kterou na okně sledují broučci. Centrem je stoleček s velkou knihou (Biblií, lešeničko (kazatelna). Přicházejí lidé se dvěma knihami (zpěvník, Bible). Bohoslužbu tvoří zpěv písní, kající modlitba, biblické čtení jako základ kázání. Poprvé je uváděn text o hrstce a červíčkovi (Iz 41,14), podruhé slovo *Aj, poslouchati lépe, nežli obětovati* (1S 15,22), potřetí text *Blahoslavení milosrdní...* (Mt 5,7). V textu Broučků nacházíme biblické citáty v kralickém znění i četné biblické motivy. Např. v VII. kap. vkládá autor do líčení jarní přírody text: *aj čas lásky, čas milování* (Ez 16,8). Když umírá Janinka, vkládá Karafiát do textu citaci: *Nedostatek nebudete mivat nikdy v ničem žádný* (Ž 34,10), i parafrázi textu, který původně souvisí se smrtí Mojžíše: *A nezesláby oči její, aniž síla odešla od ní* (viz Dt 34,10). První let Broučka má charakter reformované konfirmace. Při svatbě Broučka

Husovské trienium

Záměr návrhu programu 5. - 6. 7. 2015 v Praze na Staroměstském náměstí přijala na svém sobotním zasedání 8. 3. t.r. Ústřední rada ČČSH. Komise obou církví (ČČSH a ČCE) se proto budou v následujících dnech zabývat rozpracováním programů a zajištěním řečníků a moderátorů. Ústřední rada také schválila vydání nové publikace bratra patriarchy Dr. Butty pod názvem „Seznámení s Mistrem Janem. Pohledy na českého reformátora Jana Husa a úryvky z jeho dopisů“, která se jistě stane vítanou napříč generacemi a bude i, jak píše dr. Kaňák ve své recenzi: „při následujících oslavách Husova výročí cenným materiálem, sloužícím k oživení historické paměti i k prohlubování křesťanské víry.“ V Senátu PČR proběhlo péčí Kulturní rady ČČSH pod záštitou 1. místopředsedkyně Senátu Dr. Gajduškové tradiční setkání k výročí T. G. M. Některé příspěvky reflektovaly i odkaz M. J. Husa. (Brožurka s projevy je k dispozici v prodejně Blahoslav.) Premiéra koncertu K počtě Mistra Jana Husa proběhla v Praze v koncertním Atriu na Žižkově v podání instrumentálně vokálního souboru Chairé, který hraje na repliky historických nástrojů pod vedením Josefa Krčka, a Komorního sboru Mistra Jakoubka ze Stříbra pod vedením Hany Tonzarové. Zazněly nejstarší české duchovní písně, z nichž některé jsou připisovány i M. J. Husovi a zaznamenané v Jistebnickém a dalších kancionálech. Vrcholem bylo společné podání skladeb Josefa Krčka: „Logos“ (na řecký text Janova prologu) a „Jsem částíčkou slunce. K počtě mistra Jana Husa“, v níž zaznělo i Husovo Sedmero v podání Alfréda Strejčka, který vynikajícím způsobem přednášel i vybrané úryvky z Kázání na hoře z Matoušova evangelia, prolog z Janova evangelia, text Karla IV., M. J. Husa, Přemysla Pittera a další. Pište nám prosím své podněty k Husovu výročí a informujte nás o Vámi chystaných akcích. Děkujeme!
H. Tonzarová

s Beruškou zaznívá jednak část Áronského požehnání (Nu 6) i přejaté žehnání, které se dostalo Rebece (Gn 24,60) – A tak buďtež v tisíce tisíců a zehnej vám Hospodin! Janinka ošetřuje zraněného Broučka olejem a vínem, stejně tak, jak ošetřoval zraněného milosrdný Samaritán (L 10,34). V Broučcích se dětský čtenář poprvé setkává se smrtí, která je zobrazena poeticky s přesvědčením a vírou, že smrt nemá poslední slovo, a není proto žádný důvod se bát (viz Ž 23,4). A v tomto skálopevném přesvědčení vede spisovatel Broučků

i své čtenáře v závěru své knihy. *A bylo jaro. Všecko, všecko kvetlo, ale pravěcko, a tam pod jalovcem kvetlo dvanáct chudobíček, devět bělounkých jako mléko a tři s kraječkem jako krev červeným. Však tam kvetou podnes.* (XI. kap.) A tak při čtení Broučků poznáváme a stále oceňujeme Karafiátovu hlubokou zbožnost, pokoru, lásku k Tvůrci i všemu Stvoření – kořenů a zdrojů života Dobra, Pravdy a Krásy. To vše – tolik potřebné – pro výchovu a kultivaci velkých i malých dětí dneška. **Z. Kovalčík**

ZPRÁVY

Výročí svěcení

Náboženská obec v Machově si spolu se sestrou **Mgr. Jaroslavou Böhmovou** při bohoslužbách v neděli 16. března připomněla, že před padesáti lety, 15. března 1964, v tamním Husově sboru přijala svátost svěcení kněžstva. **red**

Břevnov dětem

Přijďte k nám v neděli 23. března se svými dětmi a vnoučaty! Bohoslužba pro děti v 10 hodin, po ní Nedělní školička. První setkání k projektu Celé Česko čte dětem v 15 hodin. Kde? Sbor Církve československé husitské, Praha 6, Břevnov, Na Petynce 47a (bus 174 a 180; zastávka Kajetánka). **km**

Setkání rodin s dětmi

Rozhovory nad Bibli, karneval, divadlo i nedělní dětská bohoslužba bude součástí křesťanského setkání rodin s dětmi, které se uskuteční v Brně v penzionu brněnské diecéze v Lipové ulici 11. – 13. dubna. Přihlášky prosíme do 5. dubna emailem: irena.kosickova@gmail.com. Více info na adrese www.ccsbrno.cz **ik**

Mám rád Smetanu

Městská část Praha 8 ve spolupráci s NO v Praze 8-Karlíně a s Literárně dramatickým klubem „Dialog na cestě“ srdečně zvou na oblíbený přednáškový cyklus Setkání třetího věku, tentokrát s názvem „Mám rád Bedřicha Smetanu“. V podání houslisty a varhaníka Miroslava Košáře, který je znalcem Smetanova života a díla. V úterý 25. března v 15 hodin (Vítkova 13, Praha 8). **red**

Nabídka v modré

Březen je měsíc Bible – Česká biblická společnost pro Vás při této příležitosti připravila 30% slevu na Bible v modré barvě. Široká nabídka zahrnuje český ekumenický i český studijní překlad, Bible v malém, ve středním i ve velkém formátu. Aktuální nabídku najdete na stránkách internetového obchodu: www.bibleshop.cz, www.dumbible.cz **ČBS**

Dialog vědy a víry v Litomyšli

Na 4. duben letošního roku připadá 100. výročí narození ve světě jednoho z nejznámějších českých astronomů 20. století – litomyšlského rodáka Zdeňka Kopal. Jeho osobnost a vědeckou práci nám přiblíží Mgr. Karel Bejček z královéhradecké diecéze v rámci setkání dialogu vědy a víry, které se bude konat v Husově sboru na Toulcově náměstí v sobotu 5. dubna od 10 hodin. **Š. Klásek**

Revitalizační seminář

Srdečně vás zveme na druhý diskusní seminář s názvem *Revitalizace Církve československé husitské* a tématem *Duchovní a pastorační služba v církvi*, který se uskuteční dne 5. dubna od 9.30 hodin v modlitebně Sboru kněze Ambrože v Hradci Králové. Svoji účastí a úvodní přednáškou nás poctí jeden z nejznámějších současných českých psychologů a angažovaný křesťan bratr Jeroným Klimeš. Kontakt na organizátory: revitalizacni.seminare@email.cz, kontakt pro zajištění noclehu v budově diecéze: dieceze.hrdec@ccsh.cz. **P. Tuček**

Jihlavský Zacheus uvádí

Klub pro volný čas Zacheus uvádí: • 25. 3. v 18 hodin – Toto je Země Svatá; Putování po Izraeli III., Judsko a Samaří. Promítání a povídání (F. Tichý). **ft**

Veritas v Pardubicích

„Náboženské bouře na Vysokomytsku ve 20. letech minulého století“ jsou tématem přednášky Mgr. Jiřího Plháka, faráře CČSH ve Vysokém Mýtě. Prosloví ji 29. 3. v 10 h na semináři historické společnosti VERITAS, v sálku na faře ČCE v Pardubicích, Sladkovského 638. **red**

O etice v médiích

Srdečně zveme na další setkání Diskusního klubu mladých CČSH. Diskutovat v chrámu sv. Mikuláše budeme na téma *Etika v médiích* s hosty Ondřejem Soukupem, redaktorem Hospodářských novin a dr. Hanou Tonzarovou, přednostkou odboru vnějších vztahů CČSH. V úterý 25. 3. v 18.30 hodin. **Nelli Čišková**

Koncerty u sv. Mikuláše

• 24. 3. - 20 hodin
Od baroka k jazzu
Bach, Mozart, Dvořák, Gershwin
Prague Brass Ensemble
& J. Kalfus - varhany
• 25. 3. - 14 hodin
benefiční koncert - zdarma
Holy Trinity School (Kanada)
• 25. 3. - 17 hodin
Bach, Händel, Dvořák,
Mendelssohn-Bartholdy
J. Kalfus - varhany,
Y. Škvárová - mezzosoprán
• 26. 3. - 17 hodin
Buxtehude, Verdi, Bach,
Mascagni
J. Prokop - varhany,
M. Laštovka - trubka
• 27. 3. - 14 hodin
Benefiční koncert - zdarma
• 27. 3. - 17 hodin
Händel, Beethoven,
Mozart, Corelli
J. Popelka - varhany,
V. Frank - housle
• 28. 3. - 14 hodin
Benefiční koncert - zdarma
• 28. 3. - 17 hodin
Dvořák, Bach,
Vivaldi, Buxtehude
M. Šestáková - varhany,
A. Vršinská - mezzosoprán
• 28. 3. - 20 hodin
Bach, Vivaldi, Haydn, Mozart
Vivaldi Orchestra Praga
• 29. 3. - 12.20 hodin
Benefiční koncert - zdarma
Festival young2014prague
Soubory z Ruska, Irska, Česka,
USA, Turecka, Kanady, Japonska
• 29. 3. - 17 hodin
Telemann, Bach, Mozart,
Händel
F. Šťastný - varhany, cembalo,
V. Vlha - hoboj
• 29. 3. - 20 hodin
Bach, Vivaldi, Haydn, Mozart
Vivaldi Orchestra Praga
• 30. 3. - 17 hodin
Caccini, Bach, Vivaldi, Mozart
Z. Němečková - varhany,
V. Likérová - soprán

PROHLÁŠENÍ K DĚNÍ NA UKRAJINĚ

Církev československá husitská s bolestí již mnoho dnů sleduje nešťastný vývoj událostí na Ukrajině. Připojujeme se k výzvam mnohých křesťanů ke stálým modlitbám za lid Ukrajiny, všechny trpící a postižené násilnými konflikty. Apeluje na všechny, kteří mají v rukách moc, a připomínáme jim zodpovědnost před Boží tváří. Víťame zapojení České republiky v konkrétní pomoci poskytované zraněným. „Prosíme tě, svatý Bože, za pokoj, svobodu a naději pro Ukrajinu. V čase postu voláme k Hospodinu: Pane, smiluj se.“
Ústřední rada CČSH

VYJÁDRĚNÍ PLZEŇSKÉHO BISKUPA CÍRKVE ČESKOSLOVENSKÉ HUSITSKÉ K SITUACI NA UKRAJINĚ

V první řadě plně podporuji výzvy mnohých křesťanů k modlitbám za Ukrajinu, všechny trpící a znásilněné cizí mocí. Podruhé využívám práva a moci církve k tomu, abych jasně řekl, že viníci konfliktu nesou před Boží tváří plnou odpovědnost za své kroky. Vinen není jen prezident Putin, generálové okupačních ruských vojsk, ale také vlády evropských zemí a USA, které bezzubě apelují na zachování míru, ale v posledku dávají přednost pouze vlastním ekonomickým zájmům. Potřetí vyzývám všechny křesťany, aby se nejen modlili, ale aby vždy a jasně dokázali pojmenovat zlo zlem a nikdy neklíčkovali v úhlu svých osobních zájmů. Na počátku postní doby se skloňme před Bohem a vyznejme všichni, že jsme hříšníci. Kéž i mocní tohoto světa pochopí, že jejich moc nevychází jen z vůle jejich politických stran a sponzorů jejich kampaní, ale také z vůle Boží. Tuto nejsvětější vůli však nedohlédne žádné lidské oko, nýbrž pouze pokorné a kající srdce.

S přáním Kristova pokoje pro celý svět
+ Filip Michael Štojdil, biskup

Z EKUMENY

DEN PRO KUBU

V úterý 18. března pořádala Českobratrská církev evangelická již čtvrtý Den pro Kubu, jehož mottem byla věta „Co se mění, co se nemění“. Komise pro Kubu působící při synodní radě ČCE, jejíž hlavní náplní je pomáhat demokraticky smýšlející opozici na Kubě a Den pro Kubu organizuje, vybrala letos – po Brně, Hradci Králové a Olomouci – jako místo konání Prahu. Na letošním programu se podílela také nezisková organizace Člověk v tísni a Farnost sv. Tomáše v Praze na Malé Straně. Program zahájil v 17:30 na Křižovnickém náměstí již tradiční pochod na podporu Damas de Blanco, což je sdružení žen, matek, sester a dcer politických vězňů na Kubě, které se v Havaně pravidelně setkávají a bílé oblečené s bílými květy upozorňují na svou nelehkou situaci. Úvodní poselství pronesl profesor Tomáš Halík a požeňání udělil biskup Václav Malý, který průvod vedl do kostela sv. Tomáše. Zde proběhla ekumenická bohoslužba, při níž kázal Pavel Kašpar, náměstek synodního seniora ČCE, a zúčastnil se jí také synodní senior ČCE Joel Ruml. Během programu proběhla sbírka, jejíž výtěžek je určený pro práci s dětmi na Kubě. V panelové diskusi, kterou moderoval Ondřej Juřík z organizace Člověk v tísni, vystoupil biskup Václav Malý, Milan Jakobec, bývalý chargé d'affaires ČR na Kubě, a Francis Sánchez z Kuby. O hudební doprovod během večera se postaralo kubánské trio Los Cumbancheros.

Dle webu www.cceprokubu.cz

Kontaktní osobou je Šárka Schmarzová (schmarzova@e-cirkev.cz)

TEOLOGICKÁ KONFERENCE IN PLURIBUS UNITAS – JEDNOTA V MNOHOSTI

Ve dnech 27. – 29. 3. pořádá Cyrilometodějská teologická fakulta UP Olomouc (Katedra pastorální a spirituální teologie) a Institut interkulturního, mezináboženského a ekumenického výzkumu a dialogu III. ročník mezinárodní teologické konference In pluribus unitas – Jednota v mnohosti. Této ekumenické konference se účastní 55 doktorandů a mladých vědeckých pracovníků z 19 teologických fakult a akademických pracovišť z území bývalého Československa a napříč celým spektrem křesťanských církví. S příspěvkem vystoupí také doktorandi Husitské teologické fakulty Univerzity Karlovy. Cílem konference je umožnit mezinárodní a ekumenické setkání mladých teologů a vytvořit prostor k odbornému dialogu, výměně zkušeností a prezentaci nových badatelských postupů. V neposlední řadě se zde vytváří platforma pro žitou a spontánní akademickou ekumenu a to nejen na základě akademické výměny, ale také ve vzájemném osobním rozhovoru a slavení. Vlastní konferenční program bude probíhat ve třech paralelních skupinách, kde bude nejdříve přednesen příspěvek a následovat bude rozhovor či diskuse o něm. Účastníkům se tak nabídne jednak odborná zpětná vazba, ale především reprezentativní přehled aktuálních témat, na která se badatelsky soustředí mladí teologové, a doufáme, že se tak zároveň ukáže i současné směřování teologie. Výstupem z konference směrem k teologické a ekumenické veřejnosti pak bude plánovaný sborník, který vyjde v nakladatelství Refugium. Budou v něm jednotlivé příspěvky, které na konferenci zazněly, obohacené o diskusi, která nad nimi proběhla.

Další informace o konferenci můžete najít na http://imevd.upol.cz/.

Mgr. Jiří C. Klimeš, cyrus.klimes@centrum.cz

Dle webu Ekumenické rady církví v ČR

Martina V. Kopecká

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

ROZMLUVA SE SAMARSKOU ŽENOU

Pokud si z horní tabulky vypíšete písmenka v pořadí daném spodní tabulkou, dozvíte se, co řekl Ježíš samsarské ženě.

J	D	A	A	E	K	Í	J
I	U	K	E	R	Á	E	M
Y	N	Ě	V	Ž	T	M	B
T	N	O	Í	D	D	Z	E
D	U	U	E	K	V	O	Ň
O	N	Y	E	P	M	Á	S

27	14	39	7	30	16	45	10
9	21	1	34	19	25	5	35
43	29	41	12	44	37	22	31
17	6	20	36	24	2	46	18
33	23	32	11	42	40	13	48
3	38	15	47	8	26	28	4

Řešení z minulého čísla: Pán zvítězil.

Jana Krajčířiková

